

Arrest

nr. 114 377 van 25 november 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 augustus 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, een Afghaans staatsburger van Pasjtoe origine, afkomstig van het district Narang van de Provincie Kunar, verklaarde uw land van herkomst te hebben verlaten omwille van problemen met de taliban. U studeerde gedurende drie a vier jaar Islamitisch recht aan de universiteit van Kabul en volgde enkele bijkomende cursussen. Waaronder de ‘Academic legal English’ cursus en een ICT opleiding. Daarnaast liep u via de organisatie Global rights stage op het bureau van de procureur. Na uw studies keerde u terug naar huis om van daaruit te solliciteren. Daar ontving u een brief van de taliban die u sommeerde zich bij hen aan te melden. Zij hadden foto’s in handen gekregen waar u opstond met buitenlanders. U negeerde de brief, maar toen u enige tijd later terugkwam van de moskee stonden

enkele gewapende mannen u op te wachten. Zij namen u mee en na een uur lopen kwam u bij een moskee. Daar zat een talibanleider, genaamd M. S. (...) op u te wachten. Hij wilde dat u voor hen mensen ronselde, de regio in de gaten hield en onderdak bood aan talibanstrijders indien dit nodig was. Om u ervan af te maken stemde u in, maar van zodra u terug thuis was dook u onder in het dorp Dagh, waar uw tante woonde. Enkele dagen later kwam er bij u thuis een brief van de taliban die eiste dat u tevoorschijn kwam. Niet veel later stond bovendien ook de politie voor uw deur. U werd nu door de autoriteiten beschuldigd van samenwerking met de taliban. Er zat u niet veel anders op dan uw land te ontvluchten. U verliet Afghanistan en reisde naar België waar u aankwam op 6 oktober 2012 en diende een asielaanvraag in op 8 oktober 2012.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw taskara, uw diploma; drie certificaten, twee brieven van de taliban, een scan van een brief van de autoriteiten, een aantal foto's, twee verzoeken aan de universiteit om een overzicht van de vakken en een certificaat van de studies te krijgen en een kopie van een studiedocument.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U slaagde er immers niet in om uw beweringen inzake uw problemen met de taliban als gevolg van uw deelname aan de door de buitenlanders georganiseerde cursussen aan te tonen met coherente en aannemelijke verklaringen, noch met de nodige stukken die uw beweringen zouden ondersteunen.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat u weinig aannemelijke en ongeloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot de oorzaak van het probleem. U stelde immers dat de taliban foto's in handen hadden gekregen waarop u te zien was samen met buitenlanders (CGVS, p. 5). Op de vraag hoe de Taliban in het bezit kwam van deze foto's kon u echter geen antwoord bieden. Ook op de vraag wie de foto's nam die de Taliban in hun bezit hadden, geeft u geen duidelijk antwoord. U zegt enkel in het algemeen dat meerdere mensen foto's namen (CGVS, p. 7-8). Dit mag zeer verbazen. U stelde immers dat de taliban u drie foto's liet zien waarop u poseerde met buitenlanders en dat jullie deze foto's onder elkaar uitwisselden omdat u zelf geen camera had (CGVS, p. 7). Er mag redelijkerwijze minstens vanuit gegaan worden dat u zich voor de geest kan halen wie de betreffende foto's maakte. Wanneer u gevraagd werd waar men de foto's genomen had die de Taliban in handen kregen stelt u dat ze in Kabul en Herat, Vervolgens stelde u echter dat ze enkel in Herat werden genomen (CGVS, p. 7). Het is weinig overtuigend dat u dermate vage verklaringen aflegt over de foto's die u onder de aandacht van de Taliban brachten en omwille waarvan u uiteindelijk het land ontvlucht bent.

Ook verder komen uw verklaringen zeer onwaarschijnlijk over. Zo het is maar de vraag waarom de taliban op u beroep zou willen doen om de boodschap van de jihad te verspreiden, om onderdak te bieden of om te spioneren. Er zijn immers voldoende wegen langs dewelke de taliban volgelingen voor hun strijd kunnen rekruteren. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt immers dat hoewel de Taliban geen formele rekruteringsprocedures heeft, toch gesteld kan worden dat de lokale cel de basis vormt van de rekrutering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyauteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa, studentenkringen en gemeenschappelijke belangen. De drijfveren voor de rekrutering zijn hoofdzakelijk eergevoel en prestige, wraakgevoel, financiële noden en religieuze overtuiging. Gedwongen rekrutering door de taliban wordt door verschillende bronnen dan ook als uiterst exceptioneel voorgesteld. Sommigen stellen zelfs dat gedwongen rekrutering volledig afwezig is. De argumenten die hiervoor aangehaald worden zijn het overschot aan vrijwillige strijders en het feit dat gedwongen rekrutering de bevolking van de taliban doet vervreemden. Deze vaststellingen doen uw verklaringen als zou men u gedwongen gerekruteerd hebben zonder de tussenkomst van bovenstaande netwerken, dan ook als uiterst merkwaardig overkomen en ondergraven bijgevolg de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

In verband met uw problemen met de autoriteiten, dient vastgesteld te worden dat deze voortvloeien uit hierboven besproken problemen met de Taliban en dat er bijgevolg evemin geloof aan gehecht kan worden. Bovendien zijn uw verklaringen betreffende deze problemen zelf weinig overtuigend. U stelde dat de autoriteiten u beschuldigden van samenwerking met de taliban (CGVS, p. 10) Wanneer de vraag gesteld werd hoe de politie te weten kwam dat u bij de taliban geweest was, geeft u enkel een erg vaag en louter hypothetisch antwoord (CGVS, p. 10). U stelt dat er in het algemeen mensen zijn die linken hebben met beide zijden en dat 'misschien' iemand tegen de politie gezegd zou hebben dat u linken had met de Taliban (CGVS, p. 10).

In de mate dat u louter omwille van uw profiel als ex-student in uw regio van herkomst in de negatieve aandacht zou kunnen komen van de Taliban, dient te worden opgemerkt dat u deze

problemen kan ontlopen door zich te vestigen in Kabul. Uw profiel is namelijk erg laag. U had geen functie bij de overheid, een internationale organisatie of een bedrijf dat samenwerkt met de internationale troepen. U was in tegendeel werkloos en had enkel een tijdje stage gelopen bij een procureur. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de Taliban noch de motivatie, noch de operationele capaciteit heeft om personen met een laag profiel in steden als Kabul te achtervolgen (zie informatie in het administratief dossier).

Op basis van al het voorgaande meen ik dat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. De door u aangebrachte documenten zijn niet van aard deze conclusie te wijzigen. Immers Uw taskara is een indicatie van uw Afghaanse origine, waaraan niet getwijfeld wordt. Uw diploma en de certificaten die u neerlegt zijn enkel een bewijs van het feit dat u geschoold bent en van de opleidingen die u genoten hebt. Evenals de foto's waarop u te zien bent met leerkrachten en medestudenten. Ook de kopie van het studiedocument en de twee verzoeken gericht aan uw faculteit teneinde een certificaat van uw opleiding en een overzicht van uw vakken te bemachtigen kan enkel gesteld worden dat zij uw studie aan de universiteit van Kabul bevestigen. Betreffende de brieven van de taliban dient er te worden op gewezen dat dit geen officiële documenten betreft en dat deze bijgevolg zeer gemakkelijk na gemaakt kunnen worden. Hieraan dient nog te worden toegevoegd dat documenten enkel bewijswaarde hebben indien zij ondersteund worden door een geloofwaardig en coherent asielrelaas, wat hier geenszins het geval is. Aangaande de scan van het overheidsdocument waarin u beschuldigd wordt linken te hebben met de taliban dient gesteld dat het enkel een scan betreft, waar op zich geen bewijswaarde aan gehecht kan worden. Hieraan dient te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg een slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker. Tenslotte dient er aangaande de foto's van de vermoorde personen die u neerlegt te worden opgemerkt dat deze geen band tussen u en de afgebeelde personen aantonen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Wat betreft uw herkomst uit Kunar dient gesteld dat dit op zich niet volstaat om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. U stelde immers aan over een universitair diploma te beschikken en reeds vier jaar in de hoofdstad Kaboel te hebben gewoond (CGVS, p. 4). U beschikt over een zekere kennis van ICT en liep reeds stage (CGVS, p. 4) Bovendien praat u naast Pasjtoe ook Engels en een beetje Dari (CGVS, p. 3). U hebt dan ook bewezen over voldoende capaciteiten en kennis te beschikken om als zelfstandige jongeman in de hoofdstad Kabul een menswaardig bestaan te kunnen uitbouwen. Er dient dan ook te worden besloten dat de stad Kabul een alternatief kan bieden voor terugkeer naar de provincie Kunar en dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich bij terugkeer naar Afghanistan te vestigen in de hoofdstad. In casu dient dan ook de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat

UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de materiële motiveringsplicht. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. In een derde en laatste middel haalt verzoekende partij wederom de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van voormelde richtlijn 2004/83/EG en van de materiële motiveringsplicht. De Raad is van oordeel dat deze middelen ingevolge samenhang gezamenlijk behandeld dienen te worden.

2.2.1. Waar verzoekende partij zich in het kader van de subsidiaire bescherming beroept op de schending van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormelde richtlijn bij de wet van 15 september 2006 werd omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor die niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005- 2006, nr. 2478/001, p. 84 e.v.). De schending van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en destaatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is

bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. Verzoekende partij geeft de elementen van de definitie van vluchteling weer en zij bespreekt deze vervolgens in haar verzoekschrift stelselmatig, om te besluiten dat aan al deze voorwaarden is voldaan. De Raad merkt op dat aan de eerste voorwaarde, met name dat verzoekende partij zich buiten het land van herkomst dient te bevinden, voldaan is. Dit element wordt niet betwist. De andere voorwaarden hangen samen met de geloofwaardigheid van het relaas. Volgens verzoekende partij houdt verwerende partij in haar beslissing ten onrechte voor dat zij onvoldoende elementen zou hebben aangebracht die erop wijzen dat zij Afghanistan heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoekende partij is de mening toegedaan dat verwerende partij uitgaat van verkeerde veronderstellingen. De verschillende motieven in de bestreden beslissing, op basis waarvan verwerende partij heeft besloten dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht, en die verzoekende partij in haar verzoekschrift tracht te weerleggen, worden hierna besproken.

2.2.5.1. Betreffende de vage verklaringen van verzoekende partij omtrent de foto's die haar onder de aandacht van de taliban brachten, en omwille waarvan zij uiteindelijk het land ontvlucht is, stelt verzoekende partij in haar verzoekschrift dat het onmogelijk is voor haar om te weten wie de foto's nam daar deze genomen werden door studenten uit verschillende provincies en vervolgens werden uitgewisseld en op Facebook gezet. Derhalve kan verzoekende partij evenmin weten wie ze aan de taliban gegeven heeft. Ze kan ook niet weten of de taliban zelf de foto's gezien heeft op Facebook of hoe zij eraan zijn geraakt. Waar verwerende partij opmerkt dat verzoekende partij aanvankelijk verklaart dat de foto's die de taliban in handen kregen genomen waren in Kabul en Herat, maar later verklaart dat ze enkel in Herat werden genomen, legt verzoekende partij in haar verzoekschrift uit dat er foto's van haar werden genomen in Kabul en in Herat, maar dat het de foto's van Herat zijn die de taliban haar toonde.

2.2.5.2. De Raad is van oordeel dat de opmerking van verzoekende partij dat het onmogelijk is voor haar te weten wie de foto's nam, geenszins overtuigend is, daar zij duidelijk poseert op de foto waardoor er van haar mag worden verwacht dat zij zich voor de geest kan halen wie de betreffende foto's maakte en zij bovendien zelf aangeeft dat deze foto's onder elkaar werden uitgewisseld daar zij zelf geen camera had. De Raad acht het volstrekt onaannemelijk dat verzoekende partij niet meer inspanningen gedaan heeft om te achterhalen, bijvoorbeeld via haar medestudenten, hoe de taliban in het bezit is gekomen van deze foto's. Dat deze foto's (publiek) op Facebook zouden gestaan hebben toont verzoekende partij bovendien op geen enkele manier aan. Evenmin maakte zij hiervan melding tijdens haar gehoor, daar zij louter aangaf dat de foto's zich op haar gsm en die van anderen bevonden (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 22/05/2013, p. 6).

Daar waar verzoekende partij de vastgestelde tegenstrijdigheid tracht te verklaren door te stellen dat er foto's van haar werden genomen zowel in Kabul als in Herat, maar dat het de foto's van Herat zijn die de taliban haar toonde, stelt de Raad vast dat aan verzoekende partij uitdrukkelijk werd gevraagd wanneer de foto's die in het bezit waren van de taliban genomen waren, waarop verzoekende partij vervolgens antwoordde dat deze zowel in Kabul als in Herat genomen waren:

“En die foto’s, die de taliban had, wanneer zijn die genomen?”

Die foto’s werden genomen tijdens events van de universiteit van Kabul in de hoofdstad en in herat.”
(administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 22/05/2013, p. 6-7).

2.2.6.1. In verband met de motivering dat de verklaringen van verzoekende partij als zou men haar gedwongen gerekruteerd hebben zonder de tussenkomst van de netwerken waarover de taliban beschikken, meer bepaald familiale en clanloyauteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken, madrassa, studentenkringen en gemeenschappelijke belangen, niet strookt met de informatie waarover verwerende partij beschikt, en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, waaruit blijkt dat gedwongen rekrutering door de taliban door verschillende bronnen als uiterst exceptioneel wordt voorgesteld en dat sommige bronnen zelfs stellen dat gedwongen rekrutering volledig afwezig is, meent verzoekende partij dat dit een algemene bewering is die in het geval van verzoekende partij evenwel niet van toepassing is. Ze verwijst naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin gesteld wordt dat een asielzoeker zijn vrees *in concreto* dient te bewijzen en dat deze niet kan steunen op algemene rapporten. Verzoekende partij betoogt dat in dezelfde zin de algemene objectieve informatie van verwerende partij niet dienstig is, daar deze niets zegt over de concrete situatie van verzoekende partij.

Bovendien blijkt uit objectieve informatie waarover verzoekende partij beschikt dat gedwongen rekrutering geenszins uitzonderlijk is, maar een veel voorkomende praktijk, zowel bij kinderen als bij volwassenen. Hieruit blijkt dat de taliban op zoek gaat naar kwetsbare mensen om hen vervolgens onder druk te zetten om voor hen te werken (bijlage 14 bij het verzoekschrift). Verzoekende partij benadrukt dat zij kwetsbaar is omdat zij studeerde bij de Amerikanen en omdat zij geen netwerk heeft dat haar kan steunen of beschermen tegen de taliban.

Verder oppert verzoekende partij dat het ‘gewoonlijk’ gebruik van de taliban geenszins relevant is, daar de situatie van verzoekende partij zeer specifiek is. De taliban beschuldigde haar er immers van samen te werken met buitenlanders, namelijk van te spioneren voor de Amerikanen.

2.2.6.2. De Raad wijst verzoekende partij erop dat de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij het beoordelen van de geloofwaardigheid van een asielrelaas rekening dient te houden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst. Bovendien volgt uit artikel 48/6 van de vreemdelingenwet dat indien een asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet staaft met stukken of bewijzen, hij enkel geloofwaardig geacht kan worden indien zijn verklaringen niet in strijd zijn met de *“algemene en specifieke informatie die gekend zijn en relevant is voor zijn aanvraag”*. Derhalve komt het wel degelijk aan verwerende partij toe de verklaringen van verzoekende partij te toetsen aan de algemene informatie die gekend is omtrent het land van herkomst, *in casu* informatie betreffende het rekruteringsproces bij de taliban. Verder herhaalt de Raad dat de bewijslast in beginsel bij de kandidaat-vluchteling zelf berust die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en dat het niet de taak is van de asielinstanties om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Verzoekende partij dient immers zelf aannemelijk te maken nood te hebben aan internationale bescherming, doch blijft hier in gebreke.

Uit de informatie die verzoekende partij aanbrengt (bijlage 14) blijkt dat er sprake is van gedwongen rekrutering door de taliban bij minderjarigen en bij personen in vluchtelingenkampen. De Raad wijst erop dat de informatie uit het administratief dossier evenmin uitsluit dat er gedwongen rekrutering plaatsvindt bij de taliban, en verwijst naar gedwongen rekrutering in gebieden waar de taliban effectief controle hebben en naar gedwongen rekrutering in vluchtelingenkampen. Evenwel blijkt uit dezelfde informatie dat daarbuiten gedwongen rekrutering uiterst exceptioneel voorkomt en geven sommige bronnen zelfs aan dat gedwongen rekrutering volledig afwezig is. Argumenten die hiervoor worden aangehaald zijn het overschot aan vrijwillige strijders en het feit dat gedwongen rekrutering de bevolking van de taliban doet vervreemden. Met de door haar aangebrachte informatie toont verzoekende partij geenszins aan dat buiten gebieden waar de taliban effectief controle hebben en buiten vluchtelingenkampen gedwongen rekrutering wel degelijk regelmatig voorkomt bij de taliban.

Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoekende partij haar argument dat de algemene informatie omtrent gedwongen rekrutering, waarop verwerende partij zich baseert, niet op haar van toepassing is gezien verzoekende partij immers samenwerkte met buitenlanders, op geen enkele manier verder uitwerkt en op generlei wijze met objectieve informatie onderbouwd. Het argument is dan ook niet van dien aard de desbetreffende motivering in een ander daglicht te stellen.

2.2.7.1. Betreffende de motivering van verwerende partij dat de problemen met de autoriteiten van verzoekende partij voortvloeien uit haar problemen met de taliban, waardoor evenmin geloof kan worden

gehecht aan haar problemen met de autoriteiten, en de vaststelling van verwerende partij dat bovendien de verklaringen van verzoekende partij betreffende deze problemen zelf weinig overtuigend zijn, wijst verzoekende partij erop dat het gehoor van verzoekende partij zeer kort was en dat over de problemen met de autoriteiten slechts een paar vragen werden gesteld, hetgeen getuigt van onwil in hoofde van verwerende partij om de situatie van verzoekende partij grondig te onderzoeken. Waar verwerende partij aangeeft dat verzoekende partij een erg vaag en hypothetisch antwoord gaf op de vraag hoe de politie te weten kwam dat verzoekende partij bij de taliban geweest was, stelt verzoekende partij dat zij onmogelijk kan weten hoe de autoriteiten te weten gekomen zijn dat zij bij de taliban geweest is daar zij niet bij de politie is, zij evenmin bronnen heeft bij de politie en haar evenmin door de politie werd verteld hoe zij dit wisten. Haar antwoord kan dan ook alleen maar hypothetisch zijn.

2.2.7.2. De Raad benadrukt vooreerst dat aan de problemen van verzoekende partij met de taliban geen enkel geloof kan worden gehecht, waardoor evenmin geloof kan worden gehecht aan de problemen die zij hierdoor met de autoriteiten gekend zou hebben. Haar vage en hypothetische verklaringen omtrent de problemen met de autoriteiten vormen dan ook louter een bevestiging van het ongeloofwaardig karakter van het asielrelaas van verzoekende partij en zijn in ieder geval niet van aard de geloofwaardigheid van haar asielrelaas te herstellen.

Waar verzoekende partij opmerkt dat het feit dat omtrent de problemen van verzoekende partij met de autoriteiten slechts een paar vragen werden gesteld, getuigt van onwil in hoofde van verwerende partij om de situatie van verzoekende partij grondig te onderzoeken, wijst de Raad er wederom op dat de bewijslast bij de kandidaat-vluchteling zelf berust die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Verzoekende partij dient dan ook zelf aannemelijk te maken nood te hebben aan internationale bescherming, doch blijft hier in gebreke daar zij zich beperkt tot erg vage en hypothetische antwoorden. Het is geenszins de taak van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Derhalve is de stelling van verzoekende partij dat haar geen verdere vragen gesteld werden niet dienstig.

2.2.8.1. Aangaande de opmerking van verwerende partij dat uit informatie waarover zij beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde hebben bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker, gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan en gezien veel valse documenten ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten zijn te onderscheiden, meent verzoekende partij wederom dat verwerende partij niet op dergelijk algemeen rapport kan steunen, daar dit niets zegt over het concreet geval van verzoekende partij.

2.2.8.2. Betreffende de opmerking van verzoekende partij dat verwerende partij zich niet op dergelijk algemeen rapport kan steunen, daar dit niets zegt over het concreet geval van verzoekende partij, verwijst de Raad vooreerst naar hetgeen werd gesteld in punt 2.2.6.2., namelijk dat het wel degelijk aan verwerende partij toekomt rekening te houden met de algemene informatie die gekend is omtrent het land van herkomst. Bovendien werd de bewijswaarde van elk document afzonderlijk en *in concreto* door verwerende partij nagegaan, evenwel werd telkens besloten dat het desbetreffend document ofwel geen bewijs vormde van de problemen van verzoekende partij, ofwel geen officieel document betrof waardoor het makkelijk kon nagemaakt worden, ofwel een scan betrof waaraan geen bewijswaarde gehecht kan worden. De motivering aangaande de vervalsing van Afghaanse documenten diende dan ook vooral ter aanvulling van deze voorafgaande *in concreto*-beoordeling van de documenten die werden aangebracht door verzoekende partij.

2.2.9.1. Waar verwerende partij opmerkt dat de foto's van de vermoorde personen die verzoekende partij neerlegt geen band aantonen tussen verzoekende partij en de afgebeelde personen, stelt verzoekende partij dat op de foto de lijken van haar ooms staan en dat in de tekst bij de foto de namen van haar vader en grootvader staan. Verzoekende partij verklaart dat zij deze lijken ook zelf heeft gezien en dat de foto aan verzoekende partij werd getoond door de taliban met het dreigement dat haar hetzelfde zou overkomen. Ten slotte wijst verzoekende partij erop dat verwerende partij opnieuw maar heel weinig vragen heeft gesteld over dit voorval.

2.2.9.2. Waar verzoekende partij haar verklaring herhaalt dat de personen op de foto's haar ooms betreffen, stelt de Raad vast dat uit niets afgeleid kan worden dat deze personen inderdaad de ooms van verzoekende partij zijn. Verder bemerkt de Raad dat de opmerking van verzoekende partij dat in de tekst bij de foto de namen van haar vader en grootvader staan, feitelijke grondslag mist, daar bij de

foto's geen tekst staat (administratief dossier, stuk 20, document 11). Verwerende partij oordeelt dan ook terecht dat deze foto's geen band aantonen tussen verzoekende partij en de afgebeelde personen. Betreffende de opmerking van verzoekende partij dat deze foto's ook aan haar werden getoond door de taliban met het dreigement dat haar hetzelfde zou overkomen, wijst de Raad er nog op dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is gezien uit het voorgaande reeds is gebleken dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de problemen van verzoekende partij met de taliban.

Waar verzoekende partij verwerende partij verwijt weinig vragen te hebben gesteld betreffende haar familieleden die werden gedood door de taliban, merkt de Raad opnieuw op dat het geenszins de taak is van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De stelling van verzoekende partij dat haar geen verdere vragen werden gesteld betreffende dit voorval is dan ook niet dienstig.

2.2.10.1. Verder benadrukt verzoekende partij dat zij gezien haar laag profiel net kwetsbaarder is, daar niemand haar kan beschermen. Zij wordt door de taliban beschuldigd van spionage voor de Amerikanen, hetgeen heel serieus wordt genomen door de taliban. De taliban zal verzoekende partij bovendien ook in Kabul vinden. Daarnaast verwijst verzoekende partij naar twee risicoprofielen die blijken uit de UNHCR Eligibility Guidelines, namelijk personen die gelieerd worden aan internationale organisaties en mannen die op een leeftijd zijn gekomen waarop zij "vechtmateriaal" zijn.

2.2.10.2. De Raad wijst er vooreerst op dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de verklaring van verzoekende partij dat zij door de taliban beschuldigd werd van spionage voor de Amerikanen daar zij weinig aannemelijke en ongeloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de foto's die de taliban in handen zouden hebben gekregen en daar de verdere ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas blijkt uit het feit dat zij geenszins aannemelijk maakt waarom de taliban op haar beroep zou doen daar er voldoende wegen zijn langs dewelke de taliban volgelingen voor hun strijd kunnen rekruteren en er geen geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoekende partij dat zij gedwongen gerekruteerd werd door de taliban. De verwijzing van verzoekende partij naar haar problemen met de taliban is derhalve niet dienstig.

Wat betreft de verwijzing van verzoekende partij naar het risicoprofiel van personen die gelieerd worden aan internationale organisaties, stelt de Raad vast dat uit de informatie waarnaar verzoekende partij verwijst blijkt dat personen die voor internationale organisaties werken een verhoogd risico hebben om geïsoleerd te worden door gewapende oppositiestrijders. Evenwel werd door verwerende partij in de bestreden beslissing reeds opgemerkt dat verzoekende partij geen functie had bij de overheid, een internationale organisatie of een bedrijf dat samenwerkt met de internationale troepen. Een dergelijke loutere verwijzing door verzoekende partij naar dit risicoprofiel, zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij op bovenstaande wijze in gebreke blijft.

Omtrent het risicoprofiel van mannen die op een leeftijd zijn gekomen waarop zij "vechtmateriaal" zijn, stellen de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 dat in een traditionele vorm van mobilisatie, *lashkar* genoemd, elk huishouden een man van gevechtsleeftijd bijdraagt. In gebieden waar gewapende oppositiestrijders effectieve controle uitoefenen, en ook in vluchtelingenkampen, worden dreigementen en intimidatie gebruikt om dit mechanisme af te dwingen en strijders voor de opstand te rekruteren. Personen die weigeren, lopen naar verluidt het risico om beschuldigd te worden een spion voor de overheid te zijn en om gedood of gestraft te worden. Daar van dergelijke gedwongen rekrutering enkel sprake is in gebieden waar gewapende oppositiestrijders effectieve controle uitoefenen en tevens in vluchtelingenkampen, toont verzoekende partij evenwel geen concreet verband aan met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), waardoor dergelijke loutere verwijzing naar dit risicoprofiel wederom niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd.

De Raad besluit dan ook dat verwerende partij terecht motiveert dat het profiel van verzoekende partij erg laag is waardoor verzoekende partij in de mate dat zij louter omwille van haar profiel als ex-student in haar regio van herkomst in de negatieve aandacht zou kunnen komen van de taliban, deze problemen kan ontlopen door zich te vestigen in Kabul. Uit de informatie in het administratief dossier (administratief dossier, stuk 21, document 5) blijkt immers dat de taliban noch de motivatie, noch de operationele capaciteit heeft om personen met een laag profiel in steden als Kabul te achtervolgen.

2.2.11. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht en dat zij voor eventuele problemen met de taliban omwille van haar profiel als ex-student in haar regio van herkomst over een intern vestigingsalternatief beschikt, namelijk Kabul (zie ook punt 2.2.12). Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.12. Uit hetgeen vooraf gaat is gebleken dat aan het asielaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat verzoekende partij beschikt over een veilig en redelijk vestigingsalternatief in de stad Kabul, waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier voor burgers geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er voor burgers actueel geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij betwist deze motivering en stelt dat zij slechts een beetje Engels kent en benadrukt dat toen zij gedurende vier jaar in Kabul studeerde, alles gratis was, aangezien zowel de universiteit, de huisvesting, het eten en de gezondheidszorg er gratis aan de studenten wordt geleverd. Deze mogelijkheden heeft zij evenwel niet meer in Kabul. Verzoekende partij heeft geen enkel economisch, noch sociaal netwerk in de hoofdstad. Verder stelt verzoekende partij, verwijzend naar de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010 (bijlage 16) en de "UNHCR Guidelines on international protection" omtrent intern vlucht- of vestigingsalternatief (bijlage 17), dat de beoordeling van een binnenlands vluchtalternatief geval per geval dient te gebeuren. Verwijzend naar artikel 8 van de reeds vermelde richtlijn 2011/95/EU, haalt verzoekende partij aan dat dient te worden gekeken naar het feit of men redelijkerwijze kan verwachten dat men zich in het desbetreffende deel kan vestigen en dat hierbij nauwkeurige en actuele informatie dient te worden gebruikt afkomstig uit relevante bronnen. Daarnaast wijst verzoekende partij erop dat bij de beoordeling eveneens moet rekening worden gehouden met de mensenrechtensituatie en de sociale-economische situatie in de desbetreffende regio, hetgeen verwerende partij *in casu* evenwel heeft nagelaten. Verzoekende partij benadrukt desbetreffend de uiterst precare situatie in Kabul en verwijst naar een aantal internationale rapporten en persberichten (bijlagen 15, 18 en 19) omtrent de situatie van vluchtelingen in Kabul waaruit problemen blijken met huisvesting, het vinden van werk en de toegang tot publieke voorzieningen. Ten slotte wijst zij erop dat mensen die niet over een goed sociaal netwerk beschikken vaak terecht komen in tenten of openbare gebouwen waar vaak basisvoorzieningen ontbreken en dat het perspectief op werk in urbane gebieden nauwelijks beter is (bijlage 3).

Waar verzoekende partij argumenteert dat zij geen sociaal netwerk heeft in Kabul, wijst de Raad erop dat ook het EHRM zich niet verzet tegen een intern vestigingsalternatief in Afghanistan. Het Hof oordeelde in de zaak Hussein tegen Zweden (Application no. 10611/09) van 13 oktober 2011 dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief veilig te bereiken moet zijn, toegankelijk moet zijn en de persoon er zich moet kunnen vestigen (zie ook: EHRM Salah Sheekh tegen Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM Hussein tegen Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Hussein tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat zij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om haar te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. Het UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap. Dit standpunt werd bovendien bevestigd in de vernieuwde Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 6 augustus 2013.

Niettegenstaande uit de door verzoekende partij uitgebreid geciteerde informatie blijkt dat veel interne vluchtelingen of uit het buitenland teruggekeerde vluchtelingen problemen hebben onderdak te vinden en terecht komen in vluchtelingenkampen en dat de leefomstandigheden in deze kampen vaak precair,

schrijnend en mensonwaardig zijn, maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat zij in geval van terugkeer naar Afghanistan en vestiging in Kabul persoonlijk het risico loopt om geen onderdak te vinden en in een vluchtelingenkamp terecht te komen. Immers, uit haar eigen verklaringen blijkt dat zij beschikt over een universitair diploma, een zekere kennis heeft van ICT en reeds stage liep. Bovendien praat zij naast Pasjtoe ook Engels en een beetje Dari. Betreffende de opmerking van verzoekende partij dat zij slechts een beetje Engels kent, wijst de Raad erop dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal aangaf dat zij eerst op school reeds een deel Engels geleerd had op "schoolniveau" waarna zij vervolgens haar kennis uitbreidde via een twee maanden durende cursus "academisch juridisch Engels" (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 22/05/2013, p. 4). Derhalve kan in hoofde van verzoekende partij een degelijke kennis van het Engels worden aangenomen. Verder kan nog worden opgemerkt dat verzoekende partij reeds vier jaar in de hoofdstad Kabul heeft gewoond, waardoor zij de stad reeds kent. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, overtuigt verzoekende partij dan ook niet dat zij niet in staat zou zijn om een woning te vinden en een job uit te oefenen in Kabul en zijn er naar het oordeel van de Raad *in casu* geen concrete aanwijzingen dat verzoekende partij in Kabul in een vluchtelingenkamp of in mensonwaardige omstandigheden zal terecht komen.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) in de zaak N. tegen Zweden (Application no. 23505/09) van 20 juli 2010 oordeelde dat hoewel er sprake is van serieuze mensenrechtenschendingen in Afghanistan, dit niet automatisch leidt tot schending van artikel 3 EVRM (EHRM N. tegen Zweden, 20 juli 2010, § 52). De mogelijke schending van artikel 3 EVRM dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden. Algemeen kan worden gesteld dat ook het EHRM het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoekende partij legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

Gelet op het voorgaande en rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van verzoekende partij, kan van haar dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat zij zich in Kabul vestigt. Dit klemmt des te meer daar haar voorgehouden problemen ongeloofwaardig werden bevonden. Waar verzoekende partij betoogt dat overeenkomstig de richtlijnen van het UNHCR elke zaak individueel moet worden onderzocht op een mogelijke hervestiging in het land van herkomst, wijst de Raad erop dat dit *in casu* is gebeurd.

Verder is er geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in de stad Kabul een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

De wetgever heeft de begrippen 'internationaal of binnenlands gewapend conflict' noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werken gedefinieerd. De Raad steunt zich daarom op de definitie van een binnenlands gewapend conflict uit artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949, die door de wet van 16 april 1986 werden bekrachtigd. Volgens dit artikel zijn binnenlandse conflicten "*alle gewapende conflicten, waarop artikel 1 van het Aanvullende Protocol bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de bescherming van slachtoffers van internationale gewapende conflicten (Protocol I) niet van toepassing is, en die plaatsvinden op het grondgebied van een Hoge Verdragsluitende Partij tussen de strijdkrachten van die Partij en dissidente strijdkrachten of andere georganiseerde gewapende groepen die, staande onder een verantwoordelijk bevel, het grondgebied van die Partij gedeeltelijk onder controle hebben op een zodanige wijze dat zij in staat zijn aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren en de bepalingen van dit Protocol toe te passen.*" De uitsplitsing van deze definitie levert de volgende vereisten op: de betrokken partijen zijn de strijdkrachten van de staat in kwestie en dissidente strijdkrachten; de dissidente troepen staan onder verantwoordelijk bevel en hebben controle over een gedeelte van het grondgebied, ongeacht de omvang van dit gedeelte; de militaire operaties zijn aanhoudend en samenhangend; beide partijen zijn in staat het protocol te implementeren.

Uit het Cedoca-rapport van 22 maart 2013 (administratief dossier, stuk 21, deel 1) blijkt dat verschillende gezaghebbende bronnen aangeven dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal verschillend is. Het ICRC maakt een onderscheid tussen *combat* zones in meer dan de helft van het land en asymmetrische aanvallen in de rest. De VN-rapporteur met betrekking tot wederrechtelijke dodingen stelt dat in grote delen van Afghanistan een gewapend conflict aan de gang is. Volgens het Cedoca-rapport van 21 maart 2013 (administratief dossier, stuk 21, deel 2) gaat de veiligheid in de stad Kabul er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit en lijkt het erop dat de Afghaanse veiligheidsdiensten steeds meer grip krijgen op de veiligheidssituatie in de stad. Het geweld in de stad bestaat vooral uit complexe aanvallen op *highprofile* doelwitten. Daarnaast is er in de stad Kabul ook een probleem met criminaliteit. Uit het Cedoca-rapport blijkt derhalve dat het geweld in de stad Kabul plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen. Deze toestand wordt verder

bevestigd in de door verwerende partij op 24 oktober 2013 overgemaakte Cedoca-informatie “COI Focus, Afghanistan Veiligheidssituatie Kabul-stad” van 5 september 2013. De Raad stelt vast dat verzoekende partij door de verwijzing – verzoekende partij brengt desbetreffend tevens verschillende persberichten aan (bijlagen 6-13) – naar het nog steeds aanwezige geweld, en meer bepaald naar de aanslagen door de taliban, in Kabul – een situatie die niet ontkend wordt in de bestreden beslissing – totaal geen afbreuk doet aan de vaststelling dat er in Kabul geen sprake is van een open oorlog en dat het geweld een sterk gericht karakter vertoont. De persberichten waarnaar verzoekende partij verwijst, bevestigen immers louter het gerichte karakter van het geweld in Kabul. Waar verzoekende partij oppert dat de informatie waarop verwerende partij zich baseert niet meer actueel is daar de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2013 dramatisch is verslechterd, waarbij zij verwijst naar de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 en een persbericht waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor burgers in Afghanistan verslechterd is (bijlagen 4-5), is de Raad van oordeel dat deze informatie, die over de veiligheidssituatie in Afghanistan handelt, en niet concreet over de veiligheidssituatie in Kabul, niet volstaat om aan te tonen dat de informatie waarop verwerende partij zich heeft gesteund niet meer actueel of correct zou zijn.

Derhalve wordt de motivering van verwerende partij dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict door verzoekende partij niet weerlegd. Evenmin brengt verzoekende partij andersluidende informatie bij waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich steunt niet correct zou zijn.

Bijgevolg maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.13. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 20 en 21) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 22 mei 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Pasjtoe en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.14. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig november tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT